

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobkyně **J. N.**, zastoupené JUDr. Jiřím Staňkem, advokátem se sídlem Žerotínovo nám. 8, Olomouc, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství,** se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 7. 2010, č. j. KUOK 77882/2010, sp. zn. KÚOK/62733/2010/ODSH-SD/7228, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 24. 6. 2011, č. j. 22 A 169/2010 – 24,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovaný **je povinen** uhradit žalobkyni na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku 5760 Kč k rukám advokáta JUDr. Jiřího Staňka, Žerotínovo nám. 8, Olomouc, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

[1] Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl pro opožděnost odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Magistrátu města Olomouce, odboru agendy řidičů a motorových vozidel (dále též „magistrát“) ze dne 17. 3. 2010, č. j. SmOl/AŘMV/70/3160-21/2009/Cho,Ku, sp. zn. N-37/2009, kterým byly zamítnuty námitky žalobkyně proti

záznamu bodů v registru řidičů a byl potvrzen záznam 12 bodů ke dni 16. 7. 2009. Proti citovanému rozhodnutí žalobkyně podala žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), který na jejím základě rozsudkem ze dne 24. 6. 2011, č. j. 22 A 169/2010 - 24, rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[2] Krajský soud shledal důvodnou žalobní námitku, že žalobkyně byla zkrácena na svých právech postupem žalovaného, který se nezabýval jejími námitkami směřujícími k délce odvolací lhůty. Žalovaný v napadeném rozhodnutí posuzoval běh lhůty pro odvolání toliko podle § 83 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Žalobkyně však tvrdila, že doručovaná písemnost neměla náležitosti rozhodnutí, neboť postrádala odůvodnění (nebo alespoň jeho podstatnou část) a poučení o možnosti podat odvolání, které je z hlediska běhu odvolací lhůty zásadní. K prokázání svého tvrzení, že jí byla zřejmě z důvodu administrativního pochybení zaslána pouze první strana rozhodnutí, navrhovala žalobkyně výslech svědka, a to svého spolupracovníka – pana K. B. Správní orgány však možnost takového pochybení vůbec nepřipustily. Žalovaný podle krajského soudu postupoval v rozporu s § 3 správního řádu, neboť své rozhodnutí opřel o vlastní hypotézy, kterými označil jako nevěrohodnou výpověď žalobkyně, která konkrétními tvrzeními zpochybňovala obsah doručovaného rozhodnutí. Pokud by se pravdivost jejích tvrzení prokázala, pak by takové rozhodnutí nemohlo vyvolat právní účinky a nebylo by možno bez dalšího dokazování vyloučit včasnost podaného odvolání (§ 83 odst. 2 správního řádu). V posuzované věci nelze vycházet z presumpce správnosti správního rozhodnutí, neboť žalobkyně namítla technické pochybení při vyhotovení, resp. kompletování písemnosti. Krajský soud uzavřel, že povinností žalovaného bylo zabývat se důvodností tvrzení žalobkyně a ověřit jejich pravdivost. Neučinil-li tak, jeví se jeho závěr o opožděnosti podaného odvolání předčasným a napadené rozhodnutí žalovaného je proto dle krajského soudu nepřezkoumatelné.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalobkyně

[3] Žalovaný (dále též „stěžovatel“) brojil proti shora označenému rozsudku krajského soudu kasační stížností. Nesouhlasí s názorem krajského soudu, že v daném případě byla splněna podmínka pro aplikaci § 83 odst. 2 správního řádu, tedy že dotčené rozhodnutí postrádalo poučení, bylo neúplné či nesprávné. Pokud měl někdo prokazovat skutečnost, že v daném případě šlo o neúplné rozhodnutí, byla to žalobkyně, nikoli správní orgán. Krajskému soudu nic nebránilo postupovat podle § 77 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel považuje provedení důkazů navrhovaných žalobkyní za zcela nadbytečné a nic neprokazující. Krajský soud vůbec nereagoval na vyjádření žalovaného k žalobě ze dne 15. 10. 2010 a taktéž se nijak nevypořádal s tvrzením magistrátu, který ve své písemnosti ze dne 3. 6. 2010 (postoupení odvolání) uvádí, že rozhodnutí před odesláním prochází dvojí kontrolou oprávněných osob, což vylučuje tvrzení žalobkyně o nekompletně doručeném rozhodnutí. Proto žalovaný navrhuje rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

[4] Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že prokázání kompletnosti zásilky obsahující rozhodnutí magistrátu leželo na jejích bedrech. Za kompletování poštovní zásilky a průběh přepravy až do okamžiku doručení odpovídá odesílatel. Skutečnost, že má magistrát nastaven určitý systém kontroly, ještě neznamená, že je tento systém stoprocentně dodržován. Osoby, jež tisknou,

podepisují a kompletují jednotlivé listy rozhodnutí, mohou z nejrůznějších důvodů pochybit. Úvahy žalovaného o předpokládaném výsledku dokazování považuje žalobkyně za ničím nepodložené domněnky a spekulace. Žalobkyně se plně ztotožňuje se závěry krajského soudu a navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

III. Okolnosti případu

[5] Nejvyšší správní soud ze správního spisu zjistil níže uvedené skutečnosti podstatné pro projednání kasační stížnosti: Přípisem ze dne 17. 8. 2009 oznámil magistrát žalobkyni dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení a vyzval ji k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění. Žalobkyně na základě tohoto oznámení vznesla v podání ze dne 31. 8. 2009, doručeném magistrátu dne 1. 9. 2009, písemné námitky proti provedení záznamu bodů dle § 123f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu). O těchto námitkách rozhodl magistrát shora označeným rozhodnutím ze dne 17. 3. 2010 tak, že je zamítl jako nedůvodné a potvrdil záznam 12 bodů ke dni 16. 7. 2009. Uvedené rozhodnutí (tak, jak je založeno ve správním spisu) čítá sedm stran, přičemž poučení o možnosti podat proti tomuto rozhodnutí odvolání se nachází na straně č. 7 (č. l. 51 správního spisu). Z přiložené doručenky vyplývá, že žalobkyně převzala zásilku obsahující toto rozhodnutí dne 6. 4. 2010 (o jejím uložení v sídle provozovatele poštovních služeb byla poučena dne 25. 3. 2010). Dne 18. 5. 2010 převzala žalobkyně výzvu k odevzdání řidičského průkazu ze dne 3. 5. 2010. V rámci kontroly z důvodu porušení § 27 odst. 2 zákona o silničním provozu dne 27. 5. 2010, v jejímž průběhu vyšlo najevo, že řidičské oprávnění řidičky – žalobkyně je od 28. 4. 2010 blokováno, žalobkyně řidičský průkaz dobrovolně odevzdala. V odvolání ze dne 28. 5. 2010, předaného k poštovní přepravě téhož dne, proti rozhodnutí magistrátu ze dne 17. 3. 2010 uvedla žalobkyně, že dne 6. 4. 2010 skutečně převzala zásilku z magistrátu *„obsahující několik volných listů papíru na sebe navazujících, z nichž první byl označen jako rozhodnutí o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů datované dnem 17. 3. 2010. Text na těchto listech však nebyl nijak logicky ukončen, byl neúplný a další blíže neurčený počet listů scházel. V žádném případě se v zásilce nenacházel list, na němž by bylo kulaté razítko správního orgánu, podpis oprávněné úřední osoby a poučení o odvolání“*. Žalobkyně dále popsala, že zásilku otevřela asi hodinu po převzetí na svém pracovišti za přítomnosti pana K. B., nar. X, bytem H. č. 1b., O., kterého současně označila za svědka, který může potvrdit shora uvedená tvrzení. Žalobkyně doplnila, že se s panem B. obsahu zásilky podivovali a došli k závěru, že se jedná o návrh rozhodnutí správního orgánu, ve kterém jsou obsaženy podklady pro rozhodnutí, a žalobkyně se k němu může vyjádřit. Žalobkyně zdůraznila, že pokud se mělo jednat o řádné doručení rozhodnutí, jak vyplývá z výzvy k odevzdání řidičského průkazu, pak proti němu podává odvolání.

[6] Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí o odvolání dovodil, že lhůta pro podání odvolání uplynula dne 20. 4. 2010 a správní rozhodnutí nabylo právní moci následujícího dne, tedy 21. 4. 2010. Doplnil, že správní orgán odvolatelku poučil, že je možné do 15 dnů od převzetí rozhodnutí podat odvolání a od kterého dne se lhůta počítá. Odvolatelka podala písemné odvolání k poštovní přepravě až dne 28. 5. 2010, tedy opožděně a až po výzvě k odevzdání řidičského průkazu, která byla doručena fikcí dne 17. 5. 2010. Žalovaný závěrem uvedl, že nezjistil skutečnosti, který by odůvodňovaly obnovu řízení,

přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení či vydání nového rozhodnutí, a proto uzavřel, že se ke skutečnostem uvedeným v opožděném odvolání nebude vyjadřovat.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že je podána včas, osobou oprávněnou, jež zastupuje zaměstnanec s vysokoškolským právnickým vzděláním, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie [§ 105 odst. 2 s. ř. s.], a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů [§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.] a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[8] Stěžovatel v prvé řadě namítá, že nebylo jeho úkolem prokazovat žalobkyní tvrzenou neúplnost doručovaného rozhodnutí, že provedení navržených důkazů by bylo nadbytečné a nic neprokazující a že krajský soud mohl v případě, že považuje námitky žalobkyně za důvodné, provést dokazování sám [důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

[9] V řízení před odvolacím správním orgánem je včasnost odvolání (závisející v řízení o odvolání proti rozhodnutí správního orgánu mj. na tom, zda vůbec a kdy bylo žalobci doručeno správní rozhodnutí, proti kterému odvoláním brojí), jednou z nutných podmínek její věcné projednatelnosti. Oznámení rozhodnutí je totiž nezbytnou podmínkou pro to, aby s výrokem správního rozhodnutí o právu nebo povinnosti mohly být spojovány i jeho závazné právní následky, neboť teprve tehdy je dána jeho nezměnitelnost a závaznost (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 12. 2010, č. j. 5 Afs 55/2010 - 92). Správní orgán si tedy musí vždy z úřední povinnosti učinit o splnění (příp. nesplnění) této podmínky úsudek a v závislosti na výsledku tohoto posouzení s odvoláním naložit (věcně jej projednat, je-li včasné, anebo jej zamítnout, je-li opožděné či předčasné). Závěry o okamžiku doručení rozhodnutí a obsahu zásilky, tedy o včasnosti podaného odvolání, si správní orgán zpravidla činí na základě dokladu o doručení, tzv. doručenky. Podle názoru Nejvyššího správního soudu vyjádřeného již mnohokrát v jeho judikatuře (srov. např. rozsudek NSS ze dne 27. 4. 2006, č. j. 2 Afs 158/2005 - 82, rozsudek NSS ze dne 31. 3. 2010, č. j. 9 As 65/2009 - 61) doručenka zakládá vyvratitelnou domněnku správnosti údajů na ní uvedených (tedy včetně údajů o obsahu doručované zásilky). Z informací na doručence ve spojení s příslušnými zákonnými ustanoveními o doručování a opravných prostředcích (v nyní projednávaném případě ve spojení s úpravou doručování a odvolání podle správního řádu) si odvolací správní orgán činí úvahy o včasnosti dotčeného podání. Dospěje-li správní orgán k závěru, že odvolání je opožděné, nepřísluší mu jej věcně projednat; naopak věcně projednání odvolání implikuje, že správní orgán dospěl k závěru o jeho včasnosti.

[10] Nicméně i v případě, že správní orgán dojde po prvotním posouzení odvolání k závěru o jeho opožděnosti, nepřísluší mu dle názoru Nejvyššího správního soudu vyhnout se vypořádání takových odvolacích námitek, které směřují k popření okamžiku doručení správního rozhodnutí či obsahují relevantní skutečnosti ve vztahu k samotnému běhu odvolací lhůty, tedy námitky, jež se snaží vyvrátit správnost údajů obsažených na doručence (okamžik doručení, osoba, jež převzala zásilku, identifikace obsahu zásilky apod.). Tyto námitky totiž nesměřují k meritornímu projednání odvolání, nýbrž jsou relevantní ve vztahu k úvahám o jeho věcné projednatelnosti, jež mají věcnému posouzení

věci předcházet a jsou jeho předpokladem. V obecné rovině je nutno zdůraznit, že ne každá adresátem vznesená námitka proti doručení musí být relevantní a jako taková hodnocena a dále skutkově a důkazně ověřována (rozsudek NSS ze dne 27. 4. 2006, č. j. 2 Afs 158/2005 - 82). Ke zpochybnění údajů vyplývajících z doručenky musí adresát rozhodnutí předestřít jinou, avšak srovnatelně pravděpodobnou verzi reality (rozsudek NNS ze dne 31. 3. 2010, č. j. 9 As 65/2009 - 61).

[11] V nyní projednávaném případě není mezi stranami sporu o okamžiku doručení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, tedy o počátku běhu lhůty pro odvolání, nýbrž o obsahu doručované zásilky. Žalobkyně v odvolání namítala, že jí bylo doručeno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně s chybějícím poučením o možnosti podat odvolání. Nejvyšší správní soud má shodně s krajským soudem za to, že měl správní orgán tuto námitku věcně posoudit, a to zejména s ohledem na skutečnost, zda snad nebyly dány důvody pro uplatnění lhůty podle § 83 odst. 2 správního řádu, který zakotvuje prodlouženou devadesátidenní lhůtu pro případy chybějícího, neúplného nebo nesprávného poučení (za podmínky, že tento nedostatek nebyl napraven opravným usnesením). Žalobkyně totiž vznesla námitku, která spočívala na skutkových tvrzeních, jež nepochybně mohla tu verzi reality, z níž vycházel stěžovatel, relevantně zpochybnit, neboť je zajisté velmi dobře představitelné, že pracovníci správního úřadu mohou pochybit při kompletování zásilky. Bylo tedy na stěžovateli, aby uvedenou námitku posoudil jako skutkově relevantní a aby se jí ze skutkového hlediska začal zabývat. Po zhodnocení všech známých faktů měl provést důkazy navrhované žalobkyní, tedy zejména výslech jejího spolupracovníka p. B. Lze si samozřejmě představit i další důkazy, jež by mohly osvětlit běh událostí, a to například písemností doručenou žalobkyni, jak ostatně zmínil i krajský soud, či výslechem pracovníků magistrátu, jež byli přítomni kompletování zásilky určené žalobkyni. Provedení výslechu žalobkyně nemohla učinit sama, a bylo tak na správním orgánu, aby se s námitkami žalobkyně vypořádal i ve smyslu provedení navrhovaných důkazů, či zdůvodnění, proč je provést odmítá. Takové úvahy však rozhodnutí žalovaného zcela postrádá.

[12] Jak vyplývá z obsáhlé konstantní judikatury správních soudů (srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6 A 48/92 - 23, SJS č. 27/94), z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být vždy seznatelné, proč považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné či nesprávné. V nyní projednávaném případě bylo povinností stěžovatele vypořádat se s námitkami směřujícími k otázce včasnosti odvolání, aby mohl najisto postavit, zda zde byly dány důvody pro zamítnutí odvolání jako opožděného. Neučinil-li tak, zatížil tím, ve světle shora uvedených úvah, své rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] a Nejvyšší správní soud má proto za to, že krajský soud zcela správně rozhodl o zrušení napadeného rozhodnutí.

[13] Stěžovatel vyjadřuje své přesvědčení, že provedení důkazů uložené krajským soudem představuje úkony zcela nadbytečné a nic neprokazující. Takové apriorní úvahy správního orgánu (byť obsažené v kasační stížnosti) o výsledku dokazování, jež nebylo ani zčásti provedeno, je nutno odmítnout jako nepřípustné. Správní orgán není oprávněn usuzovat o výsledcích dokazování, aniž by jakékoli dokazování provedl či zdůvodnil, proč navrhované důkazy odmítl provést. Jak se totiž podává z ustálené judikatury správních

soudů (např. rozsudek Krajského soudu v Praze dne 20. 3. 2008, č. j. 47 Az 6/2007 - 93), opírá-li správní orgán své rozhodnutí o vlastní hypotézy, v důsledku kterých znevěrohodňuje výpověď žalobce (či jakýkoli jiný žalobcem navrhovaný důkaz), jedná v rozporu se zásadou povinnosti vycházet při rozhodování ze spolehlivě zjištěného stavu [§ 3 správního řádu]. Jak již bylo uvedeno výše, z odůvodnění rozhodnutí stěžovatele nelze seznat, proč považuje skutečnosti předestírané žalobkyní za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkaz. Pokud za tohoto stavu krajský soud shledal rozhodnutí stěžovatele nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], nepochybil.

[14] Dále stěžovatel namítá, že *„pokud se krajský soud domníval, že tvrzení žalobkyně je důvodné, nic mu nebránilo postupovat v souladu s § 77 s. ř. s.“*. Nejvyšší správní soud této, relativně obecně vznesené, námitce nepřitakal. Soudní řád správní umožňuje soudu zopakovat nebo doplnit důkazy provedené správním orgánem [§ 77 odst. 2 s. ř. s.]. Zdejší soud k tomuto zákonnému ustanovení v rozsudku ze dne 26. 11. 2008, č. j. 8 As 47/2005 - 104 (obdobně také rozsudek NSS ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004 - 97 vyložil, že *„soud, který zcela samostatně a nezávisle hodnotí správnost a úplnost skutkových zjištění učiněných správním orgánem, může reagovat na zjištěné skutkové či (procesně) právní deficity tím, že uloží správnímu orgánu jejich odstranění, nahrazení či doplnění, nebo tak učiní sám. Možnost soudu doplnit dokazování však nelze bez dalšího zaměnit za povinnost“*. Dospěl-li v nyní posuzované věci krajský soud k závěru, že žalovaný správní orgán nevypořádal odvolací námitky žalobkyně a neprovedl navržené důkazy a na tomto základu rozhodnutí stěžovatele zrušil, nemůže správní orgán bez další argumentace zpochybnit zákonnost jeho rozsudku pouze tím, že měl dokazování doplnit samotný krajský soud. Pokud totiž v řízení před žalovaným (ani správním orgánem prvního stupně) k žádnému dokazování nedošlo, není ani ve smyslu § 77 odst. 2 s. ř. s. co opakovat, ani doplňovat. Tato kasační námitka proto není důvodná.

[15] Druhou kasační námitkou stěžovatel vyčítá krajskému soudu, že nijak nereagoval na jeho vyjádření k žalobě a na tvrzení magistrátu obsažená v přípisu připojeném při postoupení odvolání žalovanému [důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Jak vyplývá z ustálené judikatury zdejšího soudu, nedostatek odůvodnění rozhodnutí vydaného ve správním řízení nemůže být dostatečně zhojen případným podrobnějším rozborem právní problematiky učiněným až v soudním řízení o přezkumu tohoto rozhodnutí, či v řízení o kasační stížnosti podané proti rozhodnutí soudu, jímž bylo správní rozhodnutí zrušeno jako nepřezkoumatelné pro nedostatky odůvodnění (srov. rozsudek NSS ze dne 13. 10. 2004, č. j. 3 As 51/2003 - 58, rozsudek NSS ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008 - 71). K této otázce je možno zmínit například i rozsudek NSS ze dne 31. 8. 2009, č. j. 8 As 38/2008 - 75, ve kterém Nejvyšší správní soud vyjádřil přesvědčení *„že ani zásady rychlosti řízení a procesní ekonomie, společné pro správní i soudní řízení, nemohou ospravedlnit snahu o nápravu pochybení v tom smyslu, že by je správní orgán při projednání věci soudem odstranil, tj. dodatečným výkladem doplňoval neúplné odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Cílem jednání a případně písemných podání účastníků soudního řízení je, aby měl soud před rozhodnutím ve věci postaveno najisto, čeho se každý z účastníků domáhá a o jaká tvrzení a důkazy se opírá. Soud ale nemůže-a to ani v součinnosti s účastníky odstraňovat nedostatky, způsobující nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, tedy doplňovat, měnit nebo opravovat jeho důvody, či zhojit vady rozhodnutí samého nebo řízení, které vydání aktu předcházelo.*

Řízení soudní není pokračováním řízení správního, ale je formou následné kontroly zákonnosti“. I tuto kasační námitku je proto nutno označit za nedůvodnou.

V. Závěr

[16] Nejvyšší správní soud neshledal námitky stěžovatele důvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí kasační soud přihlížet z úřední povinnosti [§ 109 odst. 3 s. ř. s.], zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou [§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.].

[17] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch. Naopak žalobkyně byla ve věci zcela úspěšná, a tak jí soud přiznal náhradu nákladů řízení ve výši 5760 Kč. Výše nákladů řízení byla stanovena podle vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a to za dva úkony právní služby spočívající v převzetí a přípravě zastoupení a v sepsání a podání vyjádření ke kasační stížnosti dle § 9 odst. 3 písm. f) a dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) citované vyhlášky a za náhradu hotových výdajů, tedy ve výši 2 x 2100 Kč a 2 x 300 Kč, celkem 4800 Kč. Protože advokát žalobkyně je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku 960 Kč, odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty [§ 57 odst. 2 s. ř. s.]. Stěžovatel je tedy povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku 5760 Kč k rukám advokáta JUDr. Jiřího Staňka do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. září 2011

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu